

SKUPINA ZA BELO ŠTORKLJO IN GNEZNICE

Mentor: Matjaž Premzl

Udeleženci: Jan Žibert, Žiga Repotočnik, Nadja Škafar, Manca Jereb

UVOD

V času tabora se je naša skupina ukvarjala s popisom gnezd belih štorkelej (*Ciconia ciconia*) v okviru cenzusa, ki poteka vsako leto. Poleg tega smo pregledali gnezdilnice za zlatovranko (*Caracias garullus*), ki so jih postavili uslužbenci Krajinskega parka Goričko. V času tabora smo izvedli tudi nočni teren, kjer je bila ciljna vrsta podhujka (*Caprimulgus europaeus*).

METODE DELA

Belo štorkelejo smo popisovali s pomočjo že vnaprej pripravljenih popisnih listov, na katerih so bili podatki o lokacijah gnezd, kar je zelo skrajšalo čas iskanja posameznih gnezd. Za vsako gnezdo so nas zanimalo, ali je gnezdo zasedeno, koliko je mladičev, ali je kaj vrženih mladičev iz gnezda, ter posebnosti. Pisali smo tudi prisotnost drugih vrst. Do zanesljivih podatkov smo prišli s spraševanjem prebivalcev v najbližjih hišah, kajti štorkeleja je atraktivna vrsta in večina ljudi v bližini gnezda ve kaj se dogaja. Tako smo prišli tudi do podatkov, ki jih v našem kratkem obisku ne bi mogli dobiti (čas prihoda v gnezdo, pretepi, zanimivosti).

Gnezdilnice smo pregledovali s pomočjo kart, na katerih so bile označene posamezne lokacije. Do gnezdilnic smo prišli s pomočjo zložljive lestve, kajti večina jih je bila nameščena višje od petih metrov, ter na drevesih, ki so bila brez vej na spodnjem delu debla. Na posamezni lokaciji nas je zanimalo, ali je gnezdilnica zasedena ter s katero vrsto. Če je bila gnezdilnica zasedena, smo prešteli mladiče ter zapisali morebitne opombe. Če so bile brez mladičev in je bila gnezdilnica pred tem zasedena, smo staro gnezdo odstranili.

Na nočnem terenu smo odšli iskati ciljno vrsto podhujko. Iskali smo jo s pomočjo metode z posnetkom njenega petja. Na terenu smo bili med deseto in dvanajsto uro zvečer.

REZULTATI IN DISKUSIJA

V času tabora smo popisali vsa gnezda belih štorkelej na območju Goričkega, to je 18 gnezd. Od tega je bilo osem zasedenih in deset nezasedenih. Povprečno število mladičev je bilo dva, največje jih je bilo tri (tri gnezda), najmanj eden (eno gnezdo), običajno sta bila dva (štiri gnezda). V treh primerih smo odkrili, da so bili mladiči vrženi iz gnezda.

V času tabora smo pregledali 35 gnezdilnic, večino jih je bilo zasedenih z škorcji, ki so že poleteli (najdeno uporabljeno gnezdo), takšnih primerov je bilo 29. Dve sta bili zasedeni z velikim skovikom, eno z mravljami, eno z divjimi čebelami, in eno z sršeni. Večina mladičev je pred tem že poletela, tako da smo mladiče našli v redkokateri gnezdilnici. Neizvaljena jajca so imeli samo še veliki skoviki, v enem primeru pa so bili mladiči škorcev še zelo majhni (verjetno že drugo leglo).

Na nočnem terenu smo na dvanajstih točkah izzivali podhujko, vendar na nobeni točki nismo dobili odziva. Registrirali nismo nobene druge vrste. Vremenske razmere na nočnem terenu niso bile najbolj optimalne, pihal je veter ter temperatura je bila približno 15 stopinj.

Skupina na taboru je dosegla svoje cilje, ki si jih je zadala na začetku, prešteli smo vse mladiče belih štorkelej ter zapisali druge posebnosti, ki so se zgodile v gnezdih. Pregledali smo vse gnezdinice za zlatovranko, ter popisali, katere vrste so jih zasedle. V času tabora smo si ogledali še druge lokacije, različne habitate, tako da se je opazila pestrost in pomembnost posameznega habitata.